

(המשך מעמוד 51)

שיטטים" ונענו באימים: "דירייאסין בכירי זית! דירייאסין בחלחול!" כל העת ניצח בעל כובע-המצחיה על אנשיו. עד שנטל מיקרופון לידו ונער במשך כמה דקות, כשהוא מחקה בהצלחה קולות של חמור. אם חשב משהו כי הוא עושה כך כדי לבדר ולהרגיע, התברר חיש מהר כי טעה. הבריון בעל הכובע נהם ברמקול: "צריך להרוג את הקומר ניסטים, את הערבים ואת ההומוסקסואליים!"

"נאצי!" הוטחה לעברו קריאה בודדת, שלאחריה נשמעה קריאה רבתית: "נאציס! נאציס!"

יצחק לאור, אחד מפעילי מחנה-השלום, העובד באוניברסיטה כמרצה בחוג לתיאטרון, פנה לאנשי הביטחון של האוניברסיטה וביקש שירחקו את הבריונים ויפרידו בין שני המחנות. הוא נענה בשלילה. אז פנה לאור ברמקול וביקש ממפגיני-

היה על ראשו. הראיתי לשוטרים את הכיוון, אך הם סירבו לדלוק אחרים והשיבו לי בטון של מטיף-מוסר: אתם בטח התחלתם איתם, כי ככה סתם לא מכים."

סיפר לאור, סימני המכות והדם הקרוש עדיין נראים על פניו ועל גופו ארבעה ימים אחרי התקרית: "הייתי מלא דם, על הפנים ועל הבגדים, וניגשתי ל-אמבולנס שחנה ליד מקום הטכס, על כל צרה שלא תבוא. נהג האמבולנס החל להתניע אותו ברגע שקרבתי אליו, והוא לפני שהספקתי להסביר מה קרה. הוא ראה את הדם ופעל באורח אינסטינקטיבי. אז הצטרף אליו החובש, והבנתי שהם מסכימים לקחת אותי לעזרה ראשונה או לבית-חולים. אך לפתע התערב אורח, כנראה אחד משומרי-הראש של בגין, ואסר על הנהג להתניע את האמבולנס. 'זה אמבולנס של בגין!' אמר השומר ראש. 'לא, זה אמבולנס של מגן-דוד!'

קודם כל, בעמודים הראשונים של עיתוני המיקצוה כאן. מנחם גולן הצליח להיות האיש המדובר ביותר בפסטיבל, בעל מיספר מסיבות העיתונאים הגדול ביותר ובעל הכותרות הרבות ביותר. ראשית, הוא רכש באמריקה חברת הפצה, שנמצאה במצב חמור מבחינה מיסחרית. גולן מקווה להעמידה שוב על הרגליים. בעזרת המוצרים שיש לה כבר, בתוספת הסרטים הישראליים שבכיסו, וסידרה של סרטים חדשים, שעליהם הודיע טיפין טיפין לעיתונות, כדי למשוך את הסני-

שני במאים נפגשו במסיבה הישראלית והאחד אמר לשני: "יש במאי אחד שהייתי מסכים לתת לו לביים את הקוסם מלובלין, אתה". אמר זאת מנחם גולן (מימין) לרונו פולונסקי (משמאל), כש מצד אחד מאיינה מרי בדגן, מנהלת פסטיבל קאהיר, ומהצד השני מחייד סס ויינברג.

מישטרת קאן עבדה שעות נוספות, כאשר לפי מיטב המסורת ציפו לפרוענויות ולפצצות. אבל הסתבר שמלבד הפגנה אחת, לאות הודות עם השביתה הכללית שהייתה בצרפת באותו היום, התרכזו המישטרה בטיפול בכייסים, שאחד מהם נראה בתמונה מובל לניידת.

סציה על פני זמן ארוך ככל האפשר. בין השאר, הכריז גולן על הפקת שבעה סרטים חדשים בתקציב כולל של יותר משלושים מיליון דולרים, כשגולת-הכותרת של תנופה זו הוא סרט מדע בדיוני בשם רוכבי הרקיע, שיעלה 12 מיליון. נוסף לכך, הוא רכש את הזכויות לשנים-עשר סיפורים של דפנה דימוריה (המזכרת של ציפורים ורבקה) שאותם הוא עומד למסור לחסריאטים בולטים לעיבוד לקראת הסרטם לקולנוע. בפני אולם קאזינו מלא אורחים, פירט גולן את שלבי ה-קאריירה שלו, מאז שהיה נער צעיר ומשוגע לקולנוע, על שפת הכינרת, ועד להחתה, היום, בעל חברת הפצה אמריקאית. הוא הבטיח גדולות וצורות לכל מי שישתף עימו פעולה. ברור, שזה הצעד הנעוץ ביותר שישראל כלשהו עשה אי פעם בשטח זה. נועז עד כדי-כך, ש-הדיעות בין שועלים ותיקים ובני-גל ה-סרטים חלוקות מאד: יש הטוענים כי כוכב חדש דרך ויש המכניסים כבר את נאומי ההספד. אולם עובדה אחת אינה מוטלת בספק: איש לא יכול היה להתעלם השנה ממנחם גולן. אם ישנם כאלה הי אומרים שקולנוע זו תעשייה של רעש, הרי גם זו דרך.

למדי למיבנה היסודי של הסיפור, כאילו חשש לסמוך על משהו חדש ומעורבן יותר בנושא זה. בכך, למעשה, הצטרף לרשימה של יוצרי-ריס, שהחליטו לנטוש את רעיון הסיפור המקורי לסרט, ולהישען על הצלחות בטווחות. סרט גרמני אחד היה עיבוד של תוף הפח לגינטר גראס. סרט גרמני שני היה תרגום קולנועי לוויצק של ביכנר, בו וידברג השוודי הציע גירסה רגשנית מרוחה-ציבעונית מאד של ויקטוריה ל-קנטוט האמסון. האירופים של הנרי גיימס שימשו את גיימס אייבורי לסרט שנראה בדיוק כמו סידרת ליל-שבת בטלוויזיה. הישענות מוגזמת זאת על סיפורות, צריכה להצביע במקום כלשהו על משבר של הקולנוע. הדבר נכון בעיקר לגבי כמה מן הארצות המבוססות ביותר באי-רופה. הקולנוע הצרפתי נראה בסרטים שהוצגו בתחרות ומהוץ לתחרות, כאובד-יערות וטוחן-מים. הקולנוע האיטלקי, מלבד שמות ענק כמו פליני או רוזי, נראה מוקסם מן האופנה שלכד בשנים האחרונות. שקומדיות הקלילות שלה מלאות פיקחות. משום כך, הוא אינו עושה אף צעד אחד קדימה. היכן ישראל בכל הפרשה הזאת?

..דוקטור לדינוי" נכתב על כרזה של מפגיני השלום, נגד הענקת תואר דוקטור לכבוד לראש-הממשלה, מנחם בגין. כרזות אחרות: בגין, דוקטור לגרדומים! "חופש לברירות!"; "ההיסטני ימליץ וילקט..."

השיב לו הנהג. אך שום דבר לא הועיל. האמבולנס לא זז. למרות שהדם זב ממני וכולי הייתי תבול וקרוע, גם המישטרה שבמקום סירבה לקרוא לעזרה רפואית, לרשום תלונה או לרשום אירוע. פניתי לאחד הקצינים, וביקשתי להתלונן. הוא ענה לי: 'מותק, תבוא מחר למישטרת' רמתגן ושם תתלונן."

"האיש עם הכובע"

עודם חושבים כיצד להתפנות מן המקום ולהגיע לבית-חולים, נזכרה רונית בכובע-המצחיה, שנעלם מעל ראשו של הבריון המזוקן. "לא רציתי לעזוב את איציק כשהוא פצוע וללכת לחפש את הכובע", הסבירה השבוע, "וגם פחדתי להתחבב בין השניים. אך למולנו הופיעו שני הסטודנטים שהותקפו איתנו וכידו אל אחד מהם היה הכובע של ראש ה-תוקפים". הסיפור על הכובע שנישבה עשה לו כנפיים חיש מהר. כעבור יום התקשר אל לאור איש הפנתרים הירושלמי סעדיה מרציאנו ובפיו היתה בשורה: "התיאור של האיש עם הכובע מתאים לתיאור האיש שתקף אותי באגרופים בדרך לחברון, לפני שלושה שבועות. כנסענו לטעת את הגפי-נים". מייד אחר כך החל סעדיה להתקשר עם צלמים, מיקצויעים וחובבים, במטרה לברר אם משהו מהם צילם את מסע זלזום עכשיו לחברון. לכסוף גילה כי אחד ממשתפני המסע צילם את התיגרה ש-כמהלכה הותקף סעדיה. כשהתמונות בידו מיהר סעדיה לתלי-אביב, ובפגישה עם לאור בחנו השניים את התמונות, את הכובע ואת השתלשלות האירועים. אמר סעדיה: "זה אותו האיש שתקף אותי, ואני משוכנע במאה אחוז. אותו הכובע, אותו הגוף, אותם הפנים, אותה ההתנהגות. עתה אין למישטרה שום תי-רוץ כדי להשתמש מחקירה, ממעצר ומ-תיחה של תיק. העסק ברור לגמרי ו-לרב כהנא יש קבוצה של אגרופים מארי-מנים, העוברת ממקום למקום כדי להטיל טירור ולפגוע במתנגדים פוליטיים."

"היזרה, יש לי אקדח"

עבור כמה דקות, כשביקש לאור לצאת משטח הקאמפוס, גילה כי ה-שער הראשי, הפונה לרחוב איינשטיין, סגור. כשאשתו, רונית, מאחוריו, פסעו השניים בשביל צר, בין שיחים, בדרום אל שער סמוך, שהיה פתוח. החשכה שררה בסביבה. לפתע צץ מתוך השיחים צעיר ושאל את לאור מה השעה. בטרם הספיק זה להשיב כי אין לו שעות הוטח ארצה בכמת אגרוף, הוקף מכל עבר באלמונים, שצפו אף הם מתוך השיחים, והוכה מכות-ירצח כשהוא מוטל אפרקדן. רונית התחילה לצעוק, ומשכה אחד מן התוקפים בשערותיו. היא אף הצליחה להבחין, כי המנצח על התוקפים לא היה אלא אותו בריון מזוקן, שניצח על מפי-גינייכנהא, ושנער בעת ההפגנה כחמור. אחד התוקפים, שמנו, לדבריה, המשיכה התפנה להכותה, בעוד שאר הארבעה, בסיקודו של "החמור", המשיכו להכות ולבעוט בבעלה, שזב דם ופלט רק, 'די! די! בקול ענות חלושה. שני סטודנטים, שעמדו בשביל מאחור, שמעו את הצע-קות ומיהרו למקום, אך הם לא הספיקו לעזור למוכה. התברר כי מילבד המשת התוקפים, המי-תינו שניים ככוח-אבטחה בצויד השביל. אלה ניגשו לטפל בשני הסטודנטים, ש-ביקשו לעזור, והם עשו זאת חד וחלק. אגרוף חמוש באגרופן בפניו של האחד, שפתו נקרעה ופניו מלא דם, ובעיטות באשכתי של השני, שהכריעו אותו לארץ כשהוא נאנק מכאביה. רונית לאור אף שמעה את אחד הבריונים מזהיר את קורבנו: "תיזרה, יש לי אקדח!" סיפרה רונית: "רצתי היפה להזעיק שוטרים. הם היו עדיין בשטח הקאמפוס, כי הטכס עדיין לא תם, ואז ראיתי את הבריון המזוקן ואת חבריו כשהם מסתל-קים, והבחנתי כי כובעו של הבריון לא